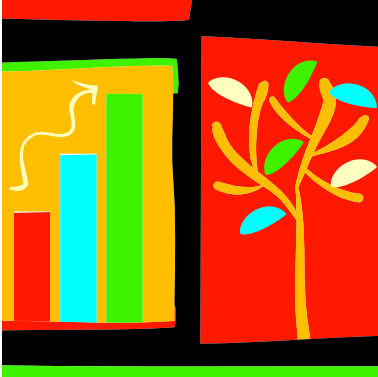

Mary Emerick

Khách bộ hành

Dịch giả : Selphie & Vân Long

Nguyên tác : Walking Passage

John và tôi trườn trong hang , ánh sáng của 2 cái đèn pha sót qua vách hang . Tiếng động duy nhất là tiếng cọ xát của 2 đôi giày tennis mà chúng tôi mang khi chúng tôi trườn lên phía trước . Đầu gối của chúng tôi đã bị đau rất vì những viên đá sắc nhọn nằm rải rác trong hang . Chúng tôi run rẩy trong bộ quần áo rề tiền của chúng tôi . Đây là một sự tình cờ khi mà chúng tôi lạc vào cái hang này , chúng tôi không thể vui hơn nữa , chúng tôi đã thám hiểm cái hang không tên này hơn cả một giờ , vượt qua khu vực mù mờ - nơi đó là nơi mà ánh sáng bề mặt còn lại và kết thúc . Chúng tôi đã leo lên cái dốc nghiêng của thành hang , bò vòng vòng trong những hốc lõm và luôn ra lách vào những ngõ cụt . Những gói mà chúng tôi mang theo dây thừng để cho chúng tôi đi ngược lại lối vào .

Ở phía trước tôi , John dừng lại , và bảo tôi ngồi thẳng lên với tiếng làu bàu . "Hai lối đi" anh ta nói .

Tự động chúng tôi nhìn ra phía sau của chúng tôi con đường mà chúng tôi đi ra nhìn rất khác lạ với con đường mà chúng tôi đi vào , và nó dễ làm cho

chúng tôi đi vòng vòng trong vài giờ đồng hồ khi mà chúng tôi lạc mất đầu mỗi khi mà đi vào hang . John và tôi đưa mắt nhìn nhau với vẻ kích thích .Bầu không khí như là nặng trĩu thêm .

"Tôi sẽ kiểm tra cái lối đó," anh ta nói . Dưới cái nón dày của anh ấy ,anh ta cười ngạo nghễ và cái cảm giác thám hiểm thì hiện ra qua đôi mắt của anh ta .Mặt của anh ta dính bùn đen và cái bộ râu vàng của anh ta thì không nằm yên như bình thường .Anh ấy giống như là một người hoang dã .Với sự cố gắng anh ta chen qua một lối nhỏ tưởng như không thể nào chen qua được .Để mà vượt qua cái lối nhỏ đó anh ta phải bỏ cái nón và túi của anh ta và đẩy chúng ra trước mặt anh ta .Tiếng nguyên rủa theo chân anh ta qua cái lối nhỏ .

Còn lại một mình , tôi cỡi bỏ đôi găng tay , nó đã hỏng khi mà bảo vệ bàn tay tôi .Tôi uống một chút nước và tắt cái đèn pha để mà tiết kiệm pin , bây giờ bóng tối đã bao phủ tất cả . Sức nặng của hàng tấn đá đè lên lưng của tôi , tôi cảm thấy như là trai đất đang nắm tôi trong cánh tay của nó .

John nói vọng lên từ dưới :

"Này đi xuống đây."

Tôi lưỡng lự

"Ở dưới đó có lối ra không ?"

"Có đường đi" anh ta la lên .

Tôi giật nảy người .Chúng tôi đã mơ , nó là một cái đường đi -một đường hầm lớn được đục bằng nước và thời gian , nơi mà chúng tôi có thể đi bộ chứ không cần phải bò .

Đúng lúc những cái lối đi đó có thể dẫn tới một cái phòng lớn , lớn hơn cả thánh đường .Cái đường của John là một trong những cái chắc nhất . Trong những nơi đó tôi phải cử động 1 tay 1 chân và vận mình trong một tư thế méo mó để tiến lên phía trước nhưng sự hy vọng của con đường đi đẩy tôi

về phía trước . Cuối cùng tôi nhận ra John trong một tư thế khó khăn , dưới một cái trần thấp , ở đằng trước anh ta thì là một lối đi ngoằn ngoèo hơn . Tôi chăm chú nhìn vào bóng đêm và sau đó nhìn John .Anh ấy đang cố gắng kiểm chế mình , nhưng anh ta không thể , anh ấy bật cười . Tiếng cười của anh ta vang dội cả đường hầm .Tôi cũng phải mỉm cười theo .Anh ta đã làm cái trò này và tôi lại bị mắc lừa lần nữa .

"Tôi đã biết là bạn sẽ đi xuống đây nếu tôi nói là có đường đi " anh ta mỉm cười .

"Bây giờ hãy kiểm tra cái đường này". Chúng tôi đã không bây giờ tìm ra cái hang lớn hay là lối đi trong ngày đó . Nửa đêm đó John và tôi bò lên từ trong hang ,chúng tôi rất đói bụng , khát nước và mệt mỏi . Chúng tôi quàng dây thừng trên vai và hướng tới chiếc xe dưới một cái trần nhà đầy sao sáng .

Nhiều năm trôi qua kể từ khi lần chót tôi gặp john , mặt dù tôi nghe nói John đã đám cưới và vẫn còn đi thăm cái hang ở vách đá xám . Ở đó đã có một cái hang mới , cái này rất tối và đường đi thì rất khó , tôi chỉ muốn ở lại phía sau an toàn với ánh sáng . Khi mà tôi dừng lại ở cái hang đó và nhớ lại ngày đó ở dưới cái hang sâu . Nếu tôi nhắm mắt lại tôi vẫn có thể cảm giác lại cái cục đá to ẩm ướt ở trên lưng tôi và cái đầu gối đau nhức khi mà tôi bò .

Tôi có thể nghe tiếng nước chảy và lời khích lệ của một người bạn .

Tôi biết có thể vượt qua ngay khi mà tôi phải bò .

Đánh máy Selphie

Nguồn: Selphie

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 5 tháng 2 năm 2005